

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ. 18—'Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16—'Εν τῇ ἑξῆς. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Γραφεῖον 'Εν τῇ Ξενοδοχείῳ 'Αττικῆς, Δωμ. 1. 'Ανοικτὸν ἀπὸ τῆς 10—12 π. μ.

Η ΚΗΔΕΙΑ

ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΕΥΘΥΝΗΣ ΥΠΟΥΡΓΩΝ ΝΟΜΟΥ

Ἐπρεπεν οἱ ὑπὲρ τῆς μὴ παραπομπῆς εἰς δίκην—διότι περὶ ἀθώωσης μόνον εἰς τὸν *Τηλέγραφον* ἐπιτρέπεται νὰ ὁμιλῇ—ἐνθὺς πρῶν ὑπουργῶν τῶν Στρατιωτικῶν ψηφίσαντες τὴν παρελθούσαν Τετάρτην νὰ φέρουν καὶ προσεπὶ δὲ ἀκόμη διὰ νὰ κρύψωσι τὰ μοῦτρά των καὶ νὰ γίνῃ πράγματι *μυστικὴ ψηφοφορία*.

* *

Αὐτοῦ τοῦ περὶ εὐθύνης ὑπουργῶν νόμου προηγήθη, ἂν ἐνθυμῆσθε, ἐπιλήσμονες Ἀθηναῖοι, μιστὴ σχεδὸν ἐπανάστασις, δι' ἣν ἂν δὲν ἔρρευσεν αἷμα, μελάνης ὅμως τόνοι ὀλόκληροι κατηναλώθησαν.

Καὶ ὅταν ἐψηφίσθη, εἶχεν ὀνομασθῇ, σύμφωνα πρὸς τὴν πολιτικὴν γλωσσολογίαν ἢ γλωσσαλγίαν, ἡ *ἠθικὴ κατάκτισις* τῆς ἐπαναστάσεως.

— Ὡ! πλέον ὑπουργὸς δὲ θὰ κλέψῃ.

— Οὕτε τελεία νόμου μπορεῖ πλέον νὰ παραβιασθῇ.

Ἐνόμιζες ὅτι οἱ πτωχοὶ Νικολόπουλος καὶ Βαλασσόπουλος, οἵτινες ἐπὶ τέλους εἶχαν βουτήξει μόνον εἰς τῆς τσέπαις μερικῶν Ἐπισκόπων, τῶν κατ' ἐξοχὴν αὐτῶν βουτηχτῶν, εἶχαν ξηράνει πᾶσαν πηγὴν πλούτου καὶ κλοπῆς ἐπομένως, διότι αὕτη εἶναι κοριτσάκι ἐκείνου, πάντες δ' ἐπίστευον ὅτι οἱ μέλλοντες ὑπουργοὶ καὶ ἂν ᾔθελον νὰ κλέψουν δὲν θὰ ἠδύναντο καὶ ἂν ἠδύναντο δὲν θὰ ᾔθελον.

* *

Ἀλλὰ βλέπετε ὅτι ὁ Νικολόπουλος καὶ ὁ Βαλασσόπουλος εἶχαν *σταλαβουτήσῃ* ἐπὶ κληρικῷ ἐδάφους, ἔμενε δὲ καθένον τὸ *λαϊκὸν ἔδαφος*, τοῦ ὁποίου ἔπρεπε νὰ εὗρεθῶν ἐπίσης οἱ ἥρωες.

* *

Ἐὰν τὸ εἰδικὸν ἐργαστήριον, τὸ ὁποῖον εἶχε καταδικάσει τοὺς Διοσκούρους κύρ Γιάννην καὶ κύρ Βασίλῃν, κατέφευγε εἰς καμμίαν Ἀτσιγγάναν διὰ νὰ τοῦ προφητεύσῃ τὸ ληστρικὸν μέλλον τῶν ὑπουργῶν καὶ τοῦ ἐπροφήτευσ τὴν ἐποχὴν τῶν πετωμάτων, ἡ ξηρὰ φωνὴ τοῦ κ. Βάλβη θὰ ἦ κούστο λέγουσα :

« Ἀθωοῦμεν πανηγυρικῶς τοὺς υποδίκους καὶ συνιστῶμεν αὐτοὺς εἰς τὸ *Πανελλήνιον* ὡς ἀγγέλους πολιτευομένους.»

ὑπὸ ἐποψὴν ἐμπορικοβιομηχανικὴν τὰ πετωμάτα βεβαίως ὑπῆρξαν παραγωγὰ, ὑπῆρξαν εὐεργετικά. Χύθηκε εἰς τὸν τόπον παρὰ καὶ ἡμποδίσθη ἰσως *ἐπανάστασις πεννασιμένων*, τὴν ὁποίαν ἀφεύκτως θὰ εἶχομεν ἀμέσως μετὰ τὴν πτώσιν τῆς οἰκουμένης, ὑπὸ τὴν ἐρωτικὴν πρόφασιν τοῦ φιλοπολέμου τοῦ περιουσίῳ λαοῦ. Χύθηκε παρὰ εἰς τὸν τόπον, ὅπως ἐχύθη κατὰ τὴν Κατοχὴν.

Ἡ Κατοχὴ ἦτο κακὸν, ἀλλ' ὁ ἀγγλογαλλικὸς παρὰ βεβαίως δὲν ἦτο κακός.

Τὰ πετωμάτα ἦσαν ὀλέθρια, ἀλλ' ὁ παρὰ τῶν ἦτο χρυσός.

* *

Ἐκ τῆς δικαιοσύνης τοῦ λαοῦ διωλίσθησαν τὰ πετωμάτα ὡς σταγόνες ὑδραργύρου ἐπὶ λείας ἐπιφανείας.

Ὅπως ἡ Ἀθηνᾶ, ὅταν ἀνεβίβασαν οἱ Φαίakes τὸν Ὀδυσσεά εἰς τὴν Ἰθάκην του, ἔξωσε τὸν τόπον δι' ὀμίχλης, τοιαύτην ὀμίχλην κατεσκεύασε περίξ τῶν πετωμάτων ὁ Κουμουνδούρος μόνος, χωρὶς νὰ λάβῃ τὴν ἀνάγκην καμμιᾶς Ἀθηνᾶς, διότι ὁ Γλυκύτατός μας εἶναι διπλοῦς Ὀδυσσεὺς ὡς πρὸς τὴν πονηρίαν.

Καὶ ἂν αὐτὰ ποῦ ἔλεγεν ἡ Ἀθηνᾶ πρὸς τὸν Ὀδυσσεά, κατὰ τὴν γλαφυράν μετάφρασιν τοῦ κ. Πολυλά, εἶναι ἀληθῆ :

« Πανοῦργος καὶ παμπόνηρος θὰ 'ν' ὅποιος σὲ παράσῃ

« Σὲ μύρια τεχνάσματα, θεὸς καὶ ἂν τύχῃ ἐκεῖνος.

« Σκληρὲ, σ' τὸν νοῦ πολύμορφε, ἀκούραστε εἰς τοὺς δόλους

« Οὐδὲ σ' τὴν γῆ σου ἐν ᾧ πατεῖς τὰ ψεύδη θ' ἀθετήσης

« Καὶ ὅλα τὰ λόγια τὰ πλαστὰ, ποῦ ἀπ' τὸ βυζὶ σ' ἀρέσουν»

Ἐάν αὐτὰ ἦσαν ἀληθῆ πρὸς τὸν μόνον Ὀδυσσεά λεγόμενα, εἶναι ὀλιγώτερα καὶ τοῦ ἀληθοῦς πρὸς τὸν διπλοῦν Ὀδυσσεά, τὸν πολύτροπον Κουμουνδοῦρον, ἐφαρμοζόμενα.

Ἐκ τῆς γενικῆς αὐτῆς ὁμίλης εἶχεν ἐξαιρεθῇ ἡ διαχείρισις τοῦ κ. Σ. Πετιμεζᾶ. Ἡ διαχείρισις αὐτῇ, συγκεντρωθεῖσα εἰς τὴν προμήθειαν τοῦ διπυρίτου καὶ τῶν ἀρβηλῶν, πεθεῖσα ὑπὸ ἑλεγχον ἀπεκάλυψεν ἐν τῶν ὀλίγων θαυμάτων καταχρήσεων, αἵτινες φέρονται ὡς παραδείγματα ἐν ταῖς προμηθεῖαις διαφόρων εὐρωπαϊκῶν στρατῶν, κυρίως ἐν ὧρα πολέμων.

Τὸν ἑλεγχον αὐτὸν υἱοθέτησεν ὁ βουλευτὴς Ἀπικῆς Ῥάλλης, ἡ Νέμεσις τοῦ κ. Πετιμεζᾶ. Ὅλος ὁ κόσμος ἔφριξεν ἀναγνούς τὴν πολυσέλιδον ἔκθεσιν τῆς ἀνακριτικῆς Ἐπιτροπῆς. Κλοπαὶ φανεραί, δωροδοκίαι, καταχρήσεις, ζημίαι τοῦ δημοσίου, θηριώδης ἀδιαφορία πρὸς στρατὸν στελλόμενον νὰ πολεμήσῃ, ὅλα ὁμοῦ συμπεφυρμένα μετὰ δόλων, πονηριῶν, κατεργαριῶν, συγχύσεως, ἐφώναζον: τιμωρίαν τοῦ ἐνόχου, πλήρῃ ἐφαρμογὴν τοῦ περὶ εὐθύνης ὑπουργῶν νόμου.

Οὐδεὶς ὑπῆρχε βουλευτῆς μὴ πεπεισμένος περὶ ὧν τούτων. Ἡ κοινὴ γνώμη εἶχε καταδικάσει τὸν κ. Πετιμεζᾶν ὡς ἐνοχον, σύμπας ὁ κόσμος ἀνέμενε τὴν εἰς δίκην παραπομπήν του, ὅτε ἡ συνεδρίασις τῆς Τετάρτης λήγει διὰ τῆς μὴ παραπομπῆς αὐτοῦ.

Τί συνέβη καὶ ὁ πρὶν λασπώμενος πρῶν ὑπουργὸς διὰ πλειοψηφίας ὀλίγων ψήφων ἐνεφανίσθη εἰς τὸν κόσμον λευκὸς ὡς ἀναδυομένη Ἀφροδίτη;

Τὸ τί συνέβη εἶναι ἀπλούστατον. Ὅλοι οἱ κουμουνδορικοί ἐκάλυψαν τὸν συνάδελφόν των· αἱ δὲ ἀτομικαὶ φιλίας καὶ συμπάθειαι ἐστρατολόγησαν μετὰ τῶν συμπολιτευομένων ἱκανὸν ἀριθμὸν βουλευτῶν, στρατιωτικῶν καὶ ἄλλων, καὶ οὕτως ἐπλύθη ὁ κ. Πετιμεζᾶς μετὰ τὴν στάχτη πᾶν κουμουνδορικῶν καὶ τὴν γλυκερίνην πᾶν συμπολιτευομένων φίλων του.

Οὐδέποτε σῶμα κοινοβουλευτικὸν ἐστιγματίσθη δι' ἀποφάσεώς του, ὅσον ἡ ἐνεστῶσα Βουλὴ.

Οὐδέποτε Βουλὴ ἠτύοκτόνησε τόσον πανηγυρικῶς, ὅσον ἡ σημερινὴ Βουλὴ.

Συγχαίρομεν ἐκ καρδίας τὸν κ. Πετιμεζᾶν διὰ τὴν ἀπὸ τῆς δίκης ἀπαλλαγὴν του καὶ τοῦ δίδομεν ὅλον τὸ δικαίωμα εἰς πᾶσαν συνεδρίασιν καὶ κατὰ πᾶσαν στιγμὴν νὰ ὑβρίζῃ τὴν σώτειράν του Βουλὴν μετὰ τὴν συνήθη του ἀναίδειαν, ἀλλὰ καὶ εὐφυῆ.

Ἡ Βουλὴ εἶναι ὅχι πλέον ἀνταξία του, ἀλλ' ἀναξία του.

Καλιδάν.

ΕΡΩΣ—ΚΡΑΣΙ.

Τὸ κρασί τὸ ρετινιάτο
Σ' τὰ ποτήρια σας παιδιὰ
Νὰ τὸ πίνετ' ὡς τὸν πάτο
Γιὰ νὰ κάνετε καρδιά.

Ὅποιοι τὸ κρασάκι πίνει
Δὲν φοβάται ν' ἀγαπᾷ·
Κι' ὅταν τὸ κρασί ἀφίγη,
Τότε' ὁ ἔρως τὸν κενεπᾷ.

.....
Ἦμουν ἄρρωστοι ταῖς ἄλλαις
Μ' ἤδανε γιατροὶ πολλοὶ
Κι' ἄρχισαν κοῦρες μεγάλαις,
Μὲ παιδεύσαν οἱ τρελλοὶ.

Πάρε, μοῦλεγαν, κινίνο,
Μουρουνόλαδο πολὺ
Καὶ καθάρσιο . . . ἐκεῖνο
Πάντα πάντα ὠφελεῖ.

Δὲν ἐμπόρουν νὰ γηώσουν,
Ἦταν πάθος τῆς καρδιάς,
Ἀχ! καὶ πῶς νὰ θανατώσουν
Τὸ φορτὰ τῆς λευτεριάς;

Μιὰ εὐλογημένη μέρα
Σὲ μιὰ πάγκ' ἀγκουμπιστὸ
Βλέπω ἕνα κρασοπατέρα
Καὶ πίνε κρασί τσουχτὸ.

Αἴ! μοῦ λέει γελασμένος
Δὲν περνᾷς λίγ' ἀπὸ δῶ
Εἶσαι σὰν ἄρρωστημένος
Κ' ἔχω χρόνια νὰ σὲ ἰδῶ.

Καὶ στὸ χέρι εὐθὺς ἀρπάζει
Μὲ κανᾶτα ἀπὸ κρασί,
Εἰς τὰ χεῖλιά μου τὴ βάζει
Καὶ μοῦ λέει «Πιὲ καὶ σύ».

Πιὲ ἀκόμα ἄλλη μία . . .
Τράβ' ἀκόμα μιὰ φορὰ,
Βλέπω ἔχει ἀναιμία,
Πιὲ νὰ γίνῃς μιὰ χαρά.

Αἴ!..λοιπὸν..τώρα πῶς εἶσαι;
«Εἶμαι . . . λέω... βασιλεῖς»
«Καὶ ἐγώ..μοῦ λέει..ποῦ εἶσαι
«Καὶ ἐγὼ εἶμαι βασιλεῖς».

.....
Τὸ κρασί τὸ ρετινιάτο
Στὰ ποτήρια σας παιδιὰ
Νὰ τὸ πίνετ' ὡς τὸν πάτο
Γιὰ νὰ κάνετε καρδιά.

Τὸ κρασί ὁποῖος ἔχει ταῖρι
Ν' ἀγαπήσῃ δὲν μπορεῖ
Στῆς ρετινίας τὸ λιμέρι
Ἐρως νᾶμπη δὲν χωρεῖ.

De Cock.

ΚΡΟΙΣΕ! ΑΝΤΙ ΣΟΛΩΝ!

Ὅταν ἐπήγαιναν εἰς τὴ φωτιά τὸν Κροῖσο
— Τὸ πρᾶγμ' εἶναι γνωστὸ ἀπὸ τὴν ἱστορίαν —
Λοιπὸν χωρὶς καθόλου νὰ πολυλογήσω
Θὰ τὸ ἐξιστορήσω μετὰ λογάκια τρία.

Ὁ Κροῖσος ἅμα εἶδε τὴ φωτιά ν' ἀνάψουν
Κ' ἐκείνη νὰ φουντώσ' εὐθὺς, θυμὸ νὰ πάρῃ,
Κατάλαβε πῶς ζωντανὸ πῶς θὰ τὸν κάψουν
Κ' ἔκραξε Σόλων! τρεῖς φορὰς σὰν πετεινάρι.

Τί νὰ σᾶς πῶ . . . εἰς τὴν δική μου τὴν πατρίδα
Τὸ Σόλωνα στὸν ὕπνο μου ποτὲ δὲν εἶδα,
Ὅμως μοῦ φαίνεται πῶς κι' ὅταν ξεψυχήσω
Θὰ κράξω τρεῖς φορὰς: Αἴ! Κροῖσο, Κροῖσο,

Κροῖσο!

De Cock.